

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 340/2010-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. novembra 2010 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošikovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti J. R., B., zastúpenej advokátom Mgr. S. S., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 43/2006, za účasti Okresného súdu Bratislava I, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. R. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 43/2006 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Bratislava I p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 43/2006 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. J. R. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 300 € (slovom tristo eur), ktoré jej je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I j e p o v i n n ý uhradiť J. R. trovy konania v sume 254,76 € (slovom dvestopät'desiatštyri eur a sedemdesiatšesť centov) na účet jej právneho zástupcu Mgr. S. S., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. augusta 2010 doručená s'ťažnosť J. R., B. (ďalej len „s'ťažovateľka“), zastúpenej advokátom Mgr. S. S., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 43/2006.

Zo s'ťažnosti a zistení ústavného súdu vyplýva, že s'ťažovateľka podala 11. mája 2006 okresnému súdu návrh na začatie konania označený ako „*návrh na vydanie platobného rozkazu*“, ktorým sa domáhala plnenia 600 € s 13 % úrokom z omeškania od 29. decembra 2005 do zaplatenia od odporcu (zahraničná obchodná spoločnosť E., pozn.) z dôvodu zrušenia letu. Podľa tvrdenia s'ťažovateľky okresný súd po dobu 23 mesiacov od podania návrhu neuskutočnil žiaden procesný úkon, ktorý by smeroval k rozhodnutiu vo veci samej.

S'ťažovateľka v s'ťažnosti najmä uvádza:

«Súd až výzvou zo dňa 25. 4. 2008 t. j. po 23 mesiacoch od podania návrhu na začatie konania, vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za návrh na začatie konania.

Dňa 3. júna 2008 súd uznesením uložil odporcovi, aby sa vyjadril k návrhu na začatie konania (t. j. až po 26 mesiacoch od doručenia návrhu na začatie konania). Následne súd v priebehu konca roka 2008 (mesiace august až december) a prakticky do konca mesiaca júl roku 2009 ustanovoval súdneho prekladateľa. Z uvedeného vyplýva, že súd po dobu 39 mesiacov odo dňa podania návrhu na začatie konania zabezpečoval len preklad návrhu a vyjadrenia odporcu a ich doručenie druhej procesnej strane. Súd do dnešného dňa nevytýčil termín prvého pojednávania v tejto veci ...

Sťažovateľ podal dňa 20. decembra 2006 žiadosť o pokračovanie v konaní, dňa 25. apríla 2008 a dňa 22. februára 2010 sťažnosť na prieťahy v konaní v zmysle ustanovenia § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ďalej len „zákon o súdoch“, (iné opravné prostriedky proti nečinnosti súdu právny poriadok nepozná). Súd sťažnosť na prieťahy v konaní zo dňa 25. apríla 2008 nevybavil spôsobom predpokladaným ustanovením § 65 zákona o súdoch. Sťažnosť zo dňa 22. februára 2010 predsedníčka súdu vybavila oznámením, v zmysle ktorého vyhodnotila podanú sťažnosť ako dôvodnú.»

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Bratislava I v konaní sp. zn. 10 C/43/2006 porušil základné právo J. R. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48/ ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd a ústavný súd prikazuje Okresnému súdu Bratislava I, aby vo veci sp. zn. 10 C/43/2006 konal.

Ústavný súd Slovenskej republiky zároveň sťažovateľovi priznáva 500,- Eur ako primerané finančné zadosťučinenie, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť v lehote do dvoch mesiacov a trovy právneho zastúpenia vo výške 254,76,- Eur, spočívajúce v zmysle ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. v dvoch úkonoch právnej služby po 120,17,- Eur a dvoch režijných paušáloch po 7,21,- Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť v rovnakej lehote k rukám právneho zástupcu sťažovateľa.“

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky po jej predbežnom prerokovaní uznesením č. k. IV. ÚS 340/2010-14 zo 16. septembra 2010 prijal na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľky a predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčku okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadrila k sťažnosti. Právny zástupca sťažovateľky a predsedníčka okresného súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenie právneho zástupcu sťažovateľky a predsedníčky okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predsedníčka okresného súdu sa k sťažnosti vyjadrila v prípise sp. zn. Spr. 3710/2010 z 29. septembra 2010, v ktorom uviedla takýto priebeh namietaného konania:

„Dňa 11. 05. 2006 bol tunajšiemu súdu doručený návrh na vydanie platobného rozkazu v právnej veci navrhovateľa: J. R., proti odporcovi: E. Dňa 29. 12. 2006 doručená žiadosť právneho zástupcu navrhovateľa o pokračovanie v konaní. Dňa 25. 04. 2008 súd vyzval navrhovateľa na zaplatenie súdneho poplatku. Dňa 26. 05. 2008 záznam o zložení. Dňa 06. 06. 2008 súd vyzval odporcu, aby sa vyjadril k podanému návrhu na začatie konania. Dňa 24. 07. 2008 bol predmetný spis predložený zákonnému sudcovi. Dňa 30. 07. 2008 súd uznesením, č. k. 10 C 43/2006-24 vyzval odporcu na vyjadrenie k návrhu na začatie konania. Dňa 30. 07. 2008 súd uznesením, č. k. 10 C 43/2006-26 ustanovil prekladateľa. Dňa 20. 08. 2008 doručené podanie ustanoveného prekladateľa. Dňa 03. 11. 2008 súd uznesením, č. k. 10 C 43/2006-37 zmenil uznesenie, č. k. 10 C 43/2006-26 a ustanovil nového prekladateľa. Dňa 05. 12. 2008 doručené podanie prekladateľa – vykonanie procesného úkonu. Dňa 11. 12. 2008 súd uznesením, č. k. 10 C 43/2006-43

priznal prekladateľovi odmenu. Dňa 18. 12. 2008 súd vyzval prekladateľa na doručenie druhého výtlačku preložených dokumentov. Dňa 19. 01. 2009 doručené podanie prekladateľa. Dňa 17. 02. 2009 doručené podanie odporcu. Dňa 02. 04. 2009 bol predmetný spis pridelený novému zákonnému sudcovi. Dňa 25. 05. 2009 súd uznesením, č. k. 10 C 43/2006-65 poveril prekladateľa. Dňa 04. 06. 2009 doručené podanie prekladateľa - vykonanie prekladateľského úkonu. Dňa 28. 07. 2009 súd uznesením, č. k. 10 C 43/2006-71 priznal prekladateľovi odmenu. Dňa 10. 11. 2009 doručené oznámenie právneho zástupcu navrhovateľa o prevzatí právneho zastupovania. Dňa 29. 03. 2010 výzva adresovaná odporcovi. Dňa 10. 05. 2010 doručené oznámenie právneho zástupcu odporcu. Dňa 14. 05. 2010 bolo vyjadrenie odporcu zaslané navrhovateľovi. Dňa 01. 06. 2010 doručené podanie odporcu. Dňa 29. 07. 2010 výzva adresovaná právnejmu zástupcovi navrhovateľa. Dňa 29. 07. 2010 žiadosť o zapožičanie spisového materiálu. Dňa 02. 08. 2010 doručené vyjadrenie.“

Podľa predsedníčky okresného súdu „*Predmetné konanie je poznačené prietiahmi, čo možno považovať v danej veci za objektívny prietah. Z vyjadrenia zákonného sudcu bolo zistené, že termín pojednávania v predmetnej veci nebol vytýčený z dôvodu potreby ustálenia účastníkov konania. Navrhovateľ nepresne označil odporcu. Po vyriešení otázky pasívnej legitímácie bude možné rozhodnúť o ďalšom procesnom postupe.“*

Právny zástupca sťažovateľky v podaní z 29. októbra 2010 po predchádzajúcej výzve ústavného súdu zaujal stanovisko k vyjadreniu predsedníčky okresného súdu, v ktorom vo vzťahu k jej tvrdeniu obsiahnutom v jej prípise z 29. septembra 2010 najmä uvádza: „... tieto len potvrdzujú nami tvrdené skutočnosti o zo strany zákonného sudcu obmedzení sa len na úkony smerujúce k vytýčeniu pojednávania po celú dobu od podania návrhu (žaloby) do týchto dní t. j. 53 mesiacov. Uvedená doba je aj vzhľadom k právnej náročnosti veci neprimeraná (zároveň si nevieme predstaviť takú náročnosť, ktorý by odôvodňovala takú dlhú dobu). Podotýkame, že aj napriek podaným sťažnostiam na prietahy v konaní sa tieto minuli účinkom (okrem potvrdenia o prietahoch zo strany predsedníčky súdu) a preto sa nemôžeme stotožniť s tvrdením o objektívnych prietahoch.“

Ústavný súd zistil, že prehľad procesných úkonov tak, ako sú uvádzané vo vyjadrení k sťažnosti predsedníčkou okresného súdu, zodpovedá obsahu spisu okresného súdu sp. zn. 10 C 43/2006, a preto na neho prihliadal ako na relevantné východisko pri rozhodovaní o sťažnosti.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 43/2006.

Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že sťažovateľka doručila ústavnému súdu už 18. júna 2008 sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v namietanom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 10 C 43/2006. Táto sťažnosť bola uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 296/08-15 z 24. septembra 2008 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. Ústavný súd na závery uvedené v tomto uznesení prihliadol a sústredil sa na posúdenie postupu okresného súdu v namietanom konaní v období po 24. septembri 2008.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti

v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

1. Pokiaľ ide o prvé kritérium, ktoré ústavný súd zohľadňuje pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd konštatoval, že konanie, predmetom ktorého je návrh na vydanie platobného rozkazu (zaplatenie sumy 600 € s príslušenstvom z titulu náhradného plnenia v prípade zrušenia rezervovaného letu cestovnou kanceláriou), nie je z právneho hľadiska zložitý. Pri hodnotení faktickej zložitosti veci ústavný súd prihliadol na skutočnosť, že odporcom je v namietanom konaní zahraničná právnická osoba, čo čiastočne odôvodňuje zvýšené časové nároky súvisiace s potrebou zaobstarania relevantných súdnych prekladov (poverenie súdnych prekladateľov na preklad listín, pozn.).

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky ako účastníčky konania, ústavný súd posudzoval argument predsedníčky okresného súdu, že v dôsledku nesprávneho označenia odporcu zo strany sťažovateľky (navrhovateľky) nie sú ustálení účastníci konania, čo okresnému súdu bráni v plynulosti postupu v namietanom konaní. Ústavný súd k tomuto argumentu uvádza, že sťažovateľka (navrhovateľka) v návrhu na vydanie platobného rozkazu (11. mája 2006) označila odporcu a zároveň identifikovala orgán poverený obstarávaním hospodárskych vecí odporcu. Okresný súd uznesením č. k. 10 C 43/2006-24 z 30. júla 2008 vyzval odporcu, aby sa k návrhu vyjadril, tento na výzvu reagoval vyjadrením z 13. februára 2009, v ktorom spochybnil svoju pasívnu legitimitáciu. Okresný súd poveril súdneho prekladateľa prekladom vyjadrenia odporcu z 13. februára 2009 uznesením č. k. 10 C 43/2006-65 z 25. mája 2009. Následne až 29. marca 2010 okresný súd výzvou požadoval od obchodnej spoločnosti S., s. r. o. (sťažovateľkou označený ako orgán

poverený obstarávaním hospodárskych vecí odporcu), potvrdenie dokazujúce, že je takýmto orgánom. Na výzvu reagovala obchodná spoločnosť S., s. r. o., vyjadrením z 10. mája 2010. Dňa 18. mája 2010 bolo právnym zástupcom odporcu, ako aj obchodnej spoločnosti S., s. r. o., okresnému súdu doručené vyjadrenie namietajúce pasívnu legitímáciu „oboch odporcov“. Okresný súd následne 29. júla 2010 vyzval sťažovateľku na vyjadrenie sa k námietke pasívnej legitímácie, ako aj na predloženie dôkazov preukazujúcich pasívnu legitímáciu odporcu (odporcov).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka na výzvu okresného súdu v určenej lehote nereagovala, na základe čoho ju okresný súd opätovne výzvou zo 14. októbra 2010 urgoval na predloženie vyjadrenia k námietke pasívnej legitímácie odporcov pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka svojím správaním čiastočne spôsobila predĺženie namietaného konania. Túto skutočnosť ústavný súd zohľadnil pri rozhodovaní o sume primeraného finančného zadosťučinenia.

3. Napokon ústavný súd posudzoval postup okresného súdu v doterajšom priebehu konania. Pri posudzovaní tohto kritéria vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej zbytočné prietahy v konaní, a teda porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania v primeranom čase (m. m. napr. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04).

Plynulosť súdneho konania závisí aj od toho, ako rýchlo príslušný súd odstráni nedostatky návrhu, ktoré mu bránia vec samú prejednať a rozhodnúť. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na § 103 OSP, podľa ktorého kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania). V súlade s § 104 ods. 1 OSP ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Vychádzajúc z prehľadu procesných úkonov účastníkov v namietanom konaní hodnotí ústavný súd postup okresného súdu predovšetkým ako nesústredený a neefektívny, pretože skúma podmienky konania a odstraňuje nedostatky návrhu sťažovateľky takmer dva roky (od februára 2009 po súčasnosť). Z prehľadu procesných úkonov v namietanom konaní vyplýva, že odporca spochybnil svoju pasívnu legitimáciu už vo vyjadrení z 13. februára 2009, preto mohol okresný súd vyzvať sťažovateľku (navrhovateľku) na predloženie dôkazov preukazujúcich pasívnu legitimáciu už v tomto období (a nie až výzvou z 29. júla 2010). V namietanom konaní možno identifikovať aj kratšie obdobia nečinnosti okresného súdu (od 17. februára 2009 do 25. mája 2009; od 28. júla 2009 do 29. marca 2010), ktoré spoločne s nesústredenou činnosťou okresného súdu a s prihliadnutím na celkovú doterajšiu dĺžku namietaného konania (viac ako 4 roky), v ktorom nie sú zatiaľ odstránené ani nedostatky návrhu na začatie konania, ktoré bránia súdu vo veci efektívne konať, viedli ústavný súd k záveru, že namietaným postupom okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Keďže označené konanie nebolo do času rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 43/2006 v ďalšom období konal bez zbytočných prietahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka v sťažnosti žiadala o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 500 € vzhľadom na „*nepriaznivé následky a pocit nedostatočnej ochrany práv sťažovateľa ako účastníka konania, ktoré boli spôsobené prietiahmi v konaní pred súdom...*“.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 300 € (bod 3 výroku tohto nálezu). Táto suma zohľadňuje celkovú doterajšiu dĺžku posudzovaného konania s prihliadnutím na predmet konania, dĺžku zbytočných prietahov v konaní, ako aj správanie sťažovateľky.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním advokátom Mgr. S. S. (bod 4 výroku tohto nálezu); sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadala priznať úhradu trov konania pred ústavným súdom, ktorých výšku špecifikovala sumou 254,76 €. Vzhľadom na skutočnosť, že trovy konania požadované sťažovateľkou neprekračovali sumu podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, ústavný súd ich priznal v sume ňou požadovanej.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcovi sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2010